A HIV-teszt eredménye, a partner notifikáció és a személyes életvitel

Cikk: Watters J.K. - Lancet, 346, 326, 1995.

Szerző bevezetésként egy nemrégiben a New York Timesben megjelent, egy AIDS aktivista által írt cikket idéz. E cikk szerzője, Michelangelo Signorile hangsúlyozza a HIV-fertőzött egyének felelősségét arra vonatkozóan, hogy szexuális partnereiket fel kell világosítaniuk HIV-fertőzöttségükről. Kritizálja a jelenlegi AIDS prevenciós programokat, amelyet az új HIV-infekciók megakadályozásának felelősségét egyoldalúan a még nem fertőzött HIV-szeronegatív partnerre hárítják.

A Lancet-közleménye szerzője, Watters úgy vélt, hogy igen sürgősen újra kell gondolni az AIDS prevenciói prioritásait és javítani kell a beavatkozások hatékonyságát. Példaként idéz egy , a közelmúltban 425, 17-22 éves San Franciscoban és környékén élő homoszexuális és biszexuális férfi körében végzett felmérés eredményét. A vizsgáltak 9,4%-a HIV-szeropozitívnak bizonyult, és igen gyakori volt a kockázatos magatartás: a megkérdezettek 32,7%-a vett részt kondomhasználat nélküli anális közösülésben, de 11,8%-uk használt iv. kábítószert a bélsérteté megelőző 6 hónap során. Ugyanakkor a HIV-szeropozitívnak bizonyult fiatal férfiak 70%-a nem tudott fertőzöttségéről!

Különösen súlyos a helyzet az afrikai-amerikai és a hispán lakosok között, mivel az új HIV-fertőzések zöme mind a homoszexuális férfiak, mind pedig a nők és gyermekek között elsősorban e két etnikai csoport, közülük is leggyakrabban az afrikai-amerikaiak körében fordulnak elő.

Igen lényeges lesne, hogy a HIV-fertőzöttek felvilágosítsák partnereiket fertőzöttségükről. Ez azonban az ellenséges társadalmi környezet, a kulturális és pszichés akadályok és a félelemérzet miatt legtöbbször komoly nehézségekbe ütközik. Ezért nem igazán várható el, hogy a HIV-szeropozitív személyek felfedjék fertőzöttségüket szexuális, vagy a velük kötött fecskendőt és tűt használó kábítószerező partnerek előtt.

A megoldás a kontaktus-kutatási és partner-notifikációs programok bevezetése lehet. Az ilyen programok azonban szervezőbeliyes vitákat váltottak ki, amelyek során két elv: az emberi jogok, ill. a közegészségügy kötelezettsége a kockázatnak kitett egyének védelmére áll egymással szemben. Az érintettek azért is idegenkednek ezektől a programoktól, mert nem biztosak abban, hogy az ígért titkosságot valóban betartják. E programok drágábbak és bevezetésük is nehezebb, mint a felvilágosításon alapuló prevenciós programok.

Ugyanakkor az utóbbi időben egyre több olyan vizsgálati eredmény látott napvilágot, amelyek bizonyítják: a szexuális és kábítószerező partnerek felkutatása hatékony módja a korábban nem diagnosztizált HIV-infekciók identifikálásának, és ezáltal a HIV szexuális és vertikális terjedése megelőzésének. A CDC becslése szerint 100 újonnan identifikált HIV-fertőzöttre számítva 20 új infekciót lehet elkerülni a titkosság szigorú betartásával végrehajtott partner-notifikációs programok, ill. az ezeket együtt végzett HIV-tesztelés és tanácsadás révén. A CDC szerint ily módon 1 USD befektetésével 20 USD takarítható meg a társadalom számára.

Watters szerint ezért célszerűnek látszik a partner-notifikációs programok kiterjesztése, elsősorban azokban a közösségekben, ahol a HIV-fertőzés incidenciája a legmagasabb. E programok szervezésénél azonban figyelembe kell venni azokat a társadalmi hatásokat, amelyeket az ilyen programok kiválthatnak, és védeniük kell a résztvevőket a pszichés és fizikai ártalmaktól.